

Brenda Bowenová

Kouzelný ostrov

Půvabný a humorný román,
který vás tam přenesení...

— časopis *People*

Brenda Bowenová

Kouzelný ostrov

Půvabný a humorný román,
který vás tam přenesení...
– časopis *People*

Toto je beletristické dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buď výtvozem autorčiny představivosti, nebo se používají fiktivním způsobem a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či již nežijícími, s firmami, obchody, událostmi nebo lokalitami je čistě náhodná.

Michaelovi

PODĚKOVÁNÍ

Autorka by si především přála poděkovat Elisabeth von Arnim, z jejíhož nedostižného románu *Kouzelný duben* tato kniha vychází.

Knihu by nebylo možné napsat bez talentu, moudrosti a laskavosti mnoha lidí, z nichž je třeba především jmenovat Pamela Dormanovou, Seemu Mahanianovou a všechny v nakladatelství Pamela Dorman Books / Viking a Penguin: Faith Hamlinovou, Edwarda I. Maxwella, Stefanii Diazovou, Jody Hotchkinsovou, Heide Langeovou, Tima Federleho, Betsy Moreellovou, Lucii Kinsolvingovou, Anne Schwartzovou, Lee Wadea, Donnu Brayovou, Alessandru Balzerovou, Lauru Godwinovou, Donnu Jo Napoliovou, a nejdůrazněji pak mou velkou, srdečnou, milující, milovanou a nezdolně podporující rodinu.

... Nemluvě o zpěvných ptácích: stálých obyvatelích skutečného Little Lost Islandu a státu Maine.

ČERVEN A ČERVENEC

KAPITOLA 1

Když Lottie Wilkesová otevřela ráno 13. června oči, poblahopřála si k tomu, že uplynul jeden rok, během kterého se ani jednou nemilovala se svým manželem.

Ethan ze spánku slabě vzdychl. Otočil se a hodil jí bezděčně ručku na čelo. Když spal, byl to takový miláček – jak roztomile povrchně dýchal, jak voněl tak dobře známou, trochu vlhkou vůní, jak mu kmitala očička pod žilnatými víčky –, Lottie se na něj nemohla vynadávat, jak byl subtilní a zranitelný. Teď něco zamumlal.

Lottie si uvědomila, že už je to rok, protože téměř přesně před rokem – den před jejich výročím – se s manželem rozhodli „strávit nějakou tu chvíli v posteli“, jak tomu byl on zvyklý říkat. Lottie se při tomto posledním cvičení cítila poněkud přehlížená, měla dojem, že by klidně mohla být zaměnitelná za kohokoli jiného, a tak se ho zeptala: „Můžeš mě políbit, jak jsi to dělal dřív?“

„Ježíšikriste, Lottie!“ vykřikl a poté ze sebe shodil deku a spěšně odešel z bytu. Lottie na okamžik zapomněla, že manžel nesnáší, když ho někdo žádá, aby něco udělal, nicméně si slíbila, že s ním nebude mít sex, dokud ji nebude zase líbat. Byl to slib, který byla schopna dodržet.

Ethan otevřel své velké hnědé oči. „Ahoj, mami,“ zašeptal.

„Pssst, miláčku,“ odpověděla Lottie. „Ať se tatínek neprobudí.“

Ethanovi budou v září čtyři roky. Tento měsíc mu byly tři a tři čtvrtě. Ethan byl ve vývoji napřed, co se týče zlomků, ale nebyl vůbec napřed, co se týče spaní ve vlastní posteli.

„Pojď, broučku,“ řekla mu šeptem, „budeme vstávat.“

Bylo 5.42 a tento 13. červen byl již sedmým ránem za sebou, které by bylo lépe zaspát. Už za osm dní mělo oficiálně začít léto, ale přesto bylo šedivo, nevlídno, mokro a zima: zvířata zůstávala v norách, ptáci v hnízdech, ryby tam, kde byly zvyklé spát, ať to bylo kdekoli – snad pod útesy? Jen Ethan byl samozřejmě vůči počasí imunní. Bylo možné se spolehnout, že se každé ráno vzbudí mezi 5.30 a 5.47, poté co se předtím uložil ke spánku – za doprovodu křiku a odmítání – jen krátce před půlnocí. A poté co k nim přiběhl do postele mezi 2.37 a 3.04. Ethan si pochopitelně mohl dopřát dvě hodinky spánku každé odpoledne, což také dělal. Jenže Lottie ani Jon si to dopřát nemohli.

Nedostatek spánku je něco, co člověka při výchově dítěte doopravdy ubíjí. Neubíjí ho to, že tráví čas se svým malým já, nebo že ho usazuje do sportovního kočárku, nebo že s ním vážným hlasem diskutuje o tom, zda je domovní zvonek kouzelný. Tohle všechno je báječné. Zabíjákem je však režim se dvěma až třemi hodinami spánku, a to ne jednou za uherský rok, ale noc za nocí, den za dnem. Vedle toho představoval sex újmu, která byla až podružná. A bez něj byl Lottiin život ve skutečnosti snazší. Také bylo méně praní.

Lottie odvedla Ethana do koupelny. Byl pyšný na své plenky, ale už ne tak pyšný, že je nepromočil ještě před svítáním.

„Šikovný chlapec!“ chválila ho Lottie, když Ethan stál rozradostněný a napřímený u nočníku, aniž by ale ze sebe něco vydal. „Hezky ses snažil!“

Úplně ho zbožňovala – a nejen proto, že vypadali stejně: jako elfové s kudrnatými vlasy a velkýma očima. Fascinovala ji slova, která vymyslel jeho malý mozek. Žasla nad rozhodností jeho pevného těla. Podívovala se pokaždé, když formuloval nějakou novou myšlenku.

„Snídani, mami!“ volal toho rána Ethan, a Lottie to dostalo, stejně jako každé ráno.

A stejně jako každé ráno strávili i tentokrát časné hodiny v přívalu banánů a instantních kaší a poslechu rádia Z100 a sledováním videí s vlaky na

YouTube. Jon se probudil v 7.15 jako každé ráno, oblékl si svůj právnický oblek a standardní košili a oba je při odchodu do práce políbil na tvář.

„Pa, malý kámo,“ pozdravil Ethana. „Šťastné skorovýročí, zlato,“ prohodil k Lottie, když procházel dveřmi, jako by si také vzpomněl. Ale ne dost, aby s tím chtěl něco dělat. „Dnes přijdu domů pozdě.“

Což mohlo znamenat cokoli.

Lottie a Ethan se začali připravovat na odchod do školky. Čtyři hodiny denně a dvacet sedm tisíc dolarů ročně. To byla myšlenka, která jí vyvstala každé ráno, když před sebou tlačila kočárek do Slope směrem k Šťastnému kruhu přátel. Dvacet sedm tisíc dolarů ročně, které nevydělala, ale Jon ano, a které ani jeden z nich nemohl použít jako splátku půjčky na vysokoškolské studium. A to patřil Šťastný kruh přátel ještě k těm *levným*.

Toho rána se dvacet sedm tisíc dolarů zdálo být trestem víc než jindy. Bylo by mnohem snazší provozovat školku doma. Spustil se liják a podivně teplý déšť padal na pokrývkou. Lottie neměla gumáky – nebo je přinejmenším nenašla, už zase, když se chystala jít ven –, a tak bude mít promočené nohy, ještě než dojdou na Třetí avenue. Ethan kopal do plastového krytu na kočárku a líbilo se mu, že má takovou moc nad dešťovými kapkami, že je může zevnitř svého kokonu nasměrovávat do čůrků.

Zaparkované kočárky, z nichž crčela voda, stály namačkané ve vestibulu bývalého kostela, kde sídlil Šťastný kruh přátel i jeho luxusnější a pochopitelně i dražší rival Prezident Pre. Lottiiny purpurové legíny byly mokré od kolenou až k dolním lemům. Většina maminek ze Šťastného kruhu přátel nepatřila k jejím kamarádkám, ale Lottie se snažila být milá ke každé z nich. Byla prostě přátelský typ. Měla tak mokré vlasy, že jimi při loučení zatřásla, jako to dělají psi, a postříkala Ethana – Ethan to miloval.

„Budu hodný, mami,“ řekl Ethan a potlapkal ji jako štěně. „Už běž.“ V okamžení byl u stolku s legem a už ji u sebe nechtěl. „Pa, můj miláčku Ethie,“ odpověděla Lottie, a dokonce i ona sama věděla, že ho bude brzo muset přestat takhle oslovovat. Sbírala síly na návrat zpátky do deště, zatímco se prodírala promočenými kočárky značky Maclaren se spoustou vychytávek do vestibulu.

Venku teď padaly trakaře. Co to je, kroupy? Pršet nepřestalo prakticky už od poloviny května. Samozřejmě, brzo budou škemrat aspoň o trochu studeného deště, až udeří brutální srpnová vedra. Lottie si zapnula přšiplášť a dala si ruce do kapsy. Snad velké latté s odtučněným mlékem pomůže.

Když se blížila k východu, něco ji upoutalo: nový letáček na staromódní nástěnce u hlavního vchodu. Mezi lístky s nadpisy „Naše milovaná chuva odchází“ a „Koučka kojení – jak překonat bolest a rozkojit se“ spatřila jeden, na němž stálo:

*Hopewellská chata.
Little Lost Island, Maine.
Stará hezká chata k pronajmutí na malém ostrově.
Voda ze studny, borůvky, mořské sklo.
Srpen.*

Náhle zaregistrovala přímo za sebou prudký nádech.

„To kvůli té chatě?“ zeptala se. Ani nevěděla, koho se ptá.

„Prosím?“

„Nadechla jste se kvůli té vývěsce?“ Otočila se a spatřila jinou maminku – tak moc se od ní lišící! Vysoká, nordický typ s hranatým obličejem a superbledýma modrýma očima. Tohle byla matka z Prezident Pre, nicméně *extrovní* matka z Prezident Pre: Rose Arbuthnotová, skutečný génius.

Tahle matka rychle složila dopis, z něhož Lottie zahlédla pouze hlavičku školky Prezident Pre. Lottie slyšela, že tam neustále posílají rodičům dopisy – e-maily nejsou pro Prezident Pre dost dobré. Prezident Pre měl zkrátka jasné zásady.

„Little Lost Island – Malý ztracený ostrov,“ řekla Rose, ne až tak úplně jen pro sebe.

Rose Arbuthnotová byla vdaná za spisovatele Freda Arbuthnota (přijala jeho jméno!), který byl v Slope znám tím, že je jedním ze dvou jeho obyvatel, kteří získali MacArthurovu cenu. To on byl vlastně ten génius, ne ona. Lottie

si vybavila, že byl geniální i ve vytváření found art objektů nebo ve vedení hospicu, ale také ve tkaní tapiserií z konopí posbíraného v přístavech na City Islandu. Nebo tam někde. Byl zkrátka úspěšný ve všem, do čeho se pustil. Momentálně pracoval na svém zřejmě Nejdůležitějším románu, který ale určitě ještě nevyšel. Nicméně se od něj očekávají velké věci.

A tady stála Rose, jejíž obličej byl zblízka ještě bledší (víčka měla ve skutečnosti téměř průsvitná), a soustředěně hleděla na vývěsku na hlavičkovém papíře, jako by se na jeho smetanově bílém povrchu rozhodovalo o jejím osudu.

„Hopewell,“ řekla jí opět Lottie, „tam musíme jet.“

„Rose? Půjdeme zpátky do mé kanceláře?“

Rose vyrušil ze zírání na vývěsku na nástěnce melodický hlas Patience, ředitelky školky Prezident Pre s příhodným jménem. Byla za to vyrušení ráda: chtěla se odtud dostat dřív, než na ni udělá znovu nájezd ta druhá matka. Zнала podtext každé konverzační fráze této rodičovské tlupy ve školce. „Má Ben všechny zuby?“ znamenalo: „Kdy přestane druhé kousat?“ „Beatrice a Benedick – to jsou fantastická jména!“ ve skutečnosti znamenalo: „No to je pěkná snobárna, dokonce i na Park Slope.“ A nejhorší „Jak to vypadá s knihou vašeho manžela?“ znamenalo to, čemu se chtěla vyhnout: „Jak je možné, že si tak dobře žijete, když ani jeden nechodíte do práce?“

„Ano, určitě,“ odpověděla Rose. Přesně věděla, proč s ní chce Patience mluvit. Každoroční finanční dar Arbuthnotových vzdor tomu, jak velmi byl štědrý, možná stále nepostačoval. Ale aspoň byl šek okamžitě proplacen.

Ta druhá matka se k ní otočila a napřáhla ruku. Z jejího pláště do deště jí na zápěstí kápala voda. Měla záviděníhodně vlnité tmavé vlasy a výraznou tvář. Jako mladší sestra Harpa Marxe. „Jsem matka Ethana ze Šťastného kruhu,“ řekla. Rose moc nechápala tu náhlou přátelskost, ale tato žena se na ni dívala s účástí, ba dokonce se solidaritou. Bylo těžké jí odolat. Ale Rose jí odolala. „Musím jít.“

„Já vím,“ řekla ta žena. „Myslím, že obě musíme jít.“

„Cože?“ opáčila Rose.

„Jmenuji se Lottie Wilkesová. Jsem Ethanova maminka,“ opakovala matka, přičemž zřetelně artikulovala, jako kdyby Rose nemluvila stejným jazykem, „a myslím, že bychom se měly vynasnažit jet na Hopewell Island. Protože se potřebujeme z tohohle dostat pryč.“

„Je to *Little Lost Island*. To *chata* se jmenuje Hopewell.“ Rose byla pozorná čtenářka. „Ale já se nepotřebuji dostat pryč.“

„Rose?“ To byla Patience.

„Musím jít.“ Šla za Patience úzkou chodbou plnou veselých obrázků, povzbuzujících tabulí a dávkovačů dezinfekčního prostředku na ruce. Ona a Fred udělali možné i nemožné pro to, aby sem své děti dostali. Dokonce i s MacArturovou cenou bylo velmi nejisté, že budou přijaty, zvláště protože byly dvě. Ale když už jsou Bea a Ben tady, budou to mít jisté až do postgraduálu. Alespoň to každý říká. Povzdychla si a doufala, že Patience o tom zase nebude začínat.

„Posaďte se, *prosím*,“ pokynula jí Patience. Rose si sedla. Patience začala cosi tlachat o program školky na nadcházející léto a jeho výhodách, kterých si již Rose byla vědoma, protože obě dvojčata byla dávno přihlášená. Poté přešla k tématu mizerného počasí, plánům na dovolenou, politice Park Slope Food Coopu. Rose znala Patience dost dobře na to, aby poznala, že tato fáze rozhovoru ji má obměkčit.

„Je mi líto, že tu nemůže být Fred,“ řekla Rose. Na to, jak se jí líbila školka, neměla zájem o přestarostlivé společenské způsoby Patience. „Ta ženská by vyčenichala prachy i na jatkách,“ poznamenal Fred, když našli předchozího večera lísteček vstrčený do Benova sportovního kočárku, na němž byla napsaná žádost, aby se dostavili do Patienciny kanceláře.

„Můžeš se tohohle ujmout za nás oba?“ zeptal se. Rose měla pocit, že se za ně oba ujala už spousty věcí, zvláště když se to týkalo dvojčat. Naštěstí Patience úplně nedocenila skutečnou cenu Arbuthnotových, jinak by se z nich snažila vyždímat tolik, že by to stačilo na položení základů pro novou budovu. Tenhle dopis byl však napsaný poněkud jiným tónem, takže Patience možná získala nové informace.

„Mně je to také líto. Ale jsem si jistá, že víte, proč jsme si vás sem pozvali,“ dodala Patience.

Rose přikývla: „Myslím, že ano.“

Patience založila ruce, podívala se jí přímo do očí, pokývala hlavou a prohlásila: „Máme *vážné obavy* o Bena.“

Pauza.

Stále se dívala na Rose a čekala. Čekala na co?

„Co tím míníte, že máte *vážné obavy* o Bena?“

„Máme Bena tady v Prezident Pre velmi rádi. Má jasnou tvůrčí mysl a *velmi* svobodného ducha. Ale školní rok je téměř u konce. A on má stále *problém* se zklidnit.“ Rose nebyla schopna slova. Patience opět pokyvovala hlavou, každý pohyb dopředu a dozadu obtěžkaný tím, jak je jí to líto. „Máme pocit, že bude možná vyžadovat *speciální* přístup. Je to skvělý chlapec, ale klademe si otázku, zda by nepotřeboval víc pomoci *někde jinde*.“

Přehnaně zdůrazňovaná slova udeřila Rose jako ledová pěst do tváře. Co to říká? Rose se sotva byla schopna soustředit na to, že Patience pokračuje, aby jí sdělila, že ví o vynikajícím psychiatrovi a vysoce doporučených typech terapie, které by mohly prospět Benovu vývoji.

„Dovedu pochopit, že ho možná nebudete chtít odloučit od jeho dvojčete, ale my máme pocit, že to bude to nejlepší jak pro Beu,“ – odmlka, významná odmlka –, „tak pro Bena.“

O čem to *mluví*? Odloučit dvojčata? Vždyť jsou takřka jeden člověk. Oni nebudou chtít být odloučeni! Vždyť se objímali, když jí udělali císařský řez. Možná kdyby nerodila císařem, by Ben byl jiný. Lepší. Hlavou jí běžely myšlenky jako o překot. Takže oni ho vyhazují z *předškolní výchovy*?

Kde je Fred? Bodl by tu ženskou do žeber.

Potom Patience zasadila poslední ránu: „Ben je vítán, aby zde zůstal na letní program, který je z větší části neakademický.“ Neakademický! „Ale na podzim... Jsem si jistá, že to pochopíte. Prostě se *nehodí*, aby sem Ben chodil. Samozřejmě ale, když bychom nasadili potřebný asistenční systém, dalo by se zkusit, jak to půjde. Možná na první pololetí.“

Tak o tohle jí šlo. Schůzka je u konce. Patience vstala a potřásla Rose rukou. Rose nebyla s to uvěřit, že jí to dovolila. Nejradši bych tě zabila, pomyslela si. Nikdy ses neměla přiblížit ani k jednomu z mých dětí. Nenávídím tě. Jsi zrůda.

Kočárky stály u dveří jako barikáda ze sportovních aut. Rose se mezi nimi s námahou protlačila, záměrně zpřeházela *ach tak* pečlivě vyváženou hierarchii toho, čí kočárky si zaslouží jaké místo, protože všechno v Park Slope bylo založeno na nějakém zasraně *bohorovném* morálním řádu.

Sbírala odvalu na déšť, a protože lilo jako z konve, zavolala Fredovi z přístřešku u hlavního vchodu. Smrdělo to tam jako kočičí čuránky. Musela napnout všechny síly, aby se nepozvracela. Hned to vzal, i když nesnášel, když ho někdo rušil v psaní. „Jak to šlo?“

Rose mu vše odvyprávěla. Ale jak mluvila, nebyla schopna zabránit tomu, aby svůj vztek nevyhlila na něj. „Proč jsi tu nebyl? Měl jsi tu být i ty.“ Obviňuje Freda, pomyslela si. Stop.

„Řekla jsi mi, že je v pořádku, že půjdeš jen ty.“

„On s námi manipuluje, Frede, už ve třech letech.“ Ach bože! Teď Ben! „Měli jsme dělat víc, když byl menší. Když se přestane ovládat, je to moc těžké. Je to těžké také pro Beu. Ben potřebuje silnější ruku.“ Stala se jeho sestra už obětí? Byla Rose tím, kdo to umožnil? Ben byl doma pěkně protivný. Někdy. Jak se asi chová ve školce?

„Myslíš, že je ve školce horší?“ zeptal se Fred.

„Co tím myslíš, horší?“ opáčila Rose. Že to Fred vyslovil, byla zrada. „Chceš snad říct, že je zlý? Říkáš, že by mělo tříleté dítě brát prášky?“

„Rose, vůbec jsem nevěděl, že se tříletým dětem smí dávat prášky.“ Déšť byl tak hlasitý, že musela křičet, aby se slyšela. „Ona mi řekla, že se dávají! Zná vynikající psychofarmakology! Chceš snad pro něj něco takového? V tuhle chvíli ani nechci, aby se tam zúčastnil letního programu.“

„A co s ním tedy chceš v létě dělat?“ zeptal se Fred.

„Co *já* chci dělat?“

Na druhém konci zavládlo na chvíli ticho.

„Rosie, o těchhle věcech nemůžeme mluvit po telefonu,“ řekl Fred. „Pojď domů, promluvíme si.“

Ale ona nechtěla jít domů. Nechtěla vidět Freda, ani nechtěla mluvit. Kráčela rychle a namáhavě lijákem. Proč Ben nemůže být hodný? Rose byla hodné dítě, její matka to vždycky říkala. Také Bea byla hodné dítě. Učitelé říkali, že jim dělá radost. Dokonce i Patience byla s Beou spokojená. Její stupidní koňský obličej se rozzářil, jakmile jen vyslovila Beino jméno. Kde se stala chyba u Bena? Měla s ním zůstat doma ještě jeden rok a nevracet se do práce. Její plat externí vyučující byl v hospodaření jejich domácnosti prakticky bezcenný, ba horší než bezcenný. Fungoval gen geniality u Freda, ale u Bena ne? Proč nemůže být Ben jako ostatní *normální* děti?

Ježíšikriste, na čí straně Rose vlastně je?

Zabočila za roh a tam spatřila tu malou ženu, Ethanovu maminku, za zadýchaným oknem Maisie's Coffees & Tease. Rose se přistihla, jak vstupuje skleněnými dveřmi a razí si cestu pachem provlhlých mikin, vychytaných větrovek a pražené kávy. Ethanova matka se na ni podívala svýma obrovskýma hnědýma očima a vůbec nebyla překvapená.

„Můžu se, prosím vás, jenom podívat na to místo v Maine?“ zeptala se Rose. „Lottie?“

A Lottie k ní beze slova šoupla latté, z něhož se kouřilo, pomohla jí z bundy, z níž kapala voda, a posunula tablet tak, aby na něj viděly obě dvě. Tiše tam seděly vedle sebe, zatímco Rose na Google Maps hledala Little Lost Island a na okenní skla dopadal déšť.

KAPITOLA 2

Rose dorazila domů připravená na projevy solidarity ze strany Freda. Zavolala na něj zdola. „Jsi tam? Máš chvíli? S tou Patience to bylo fakt hrozné.“

Šla nahoru. Dveře do jeho pracovny byly otevřené. Měl na uších sluchátka. Díval se na video. Rose na obrazovce zahlédla spoustu obnažené kůže.

Vyskočil a otočil se. Sluchátka mu vypadla. „Štára,“ řekl.

„Ty se díváš na porno potom, co tvého syna vyloučili ze školky?“ Začala se v ní vařit krev. Bojuj, nebo uteč.

„Nevyloučili ho přece, Rose. To není porno. Je to film. Podívej.“

Nechtěla se podívat. „Vždyť ona mě tam doslova křižovala, Frede.“ Opravdu se třásla, jak se snažila ho neuhodit. „A ty se díváš na *filmy*.“

„Myslel jsem, že jdeš rovnou domů. Kde jsi byla?“

Když si na to Rose vzpomněla později, už nevěděla, zda šlo o to, že celý rozhovor o škole začal tím špatným dopisem od Patience, nebo zda Fred miloval svou práci víc než ji, nebo zda se Ben skutečně tak náhle zhoršil, nebo je Patience přesvědčila, že jsou vlastně špatný pár, takže se nakonec špatným párem skutečně stali... Ale na konci týdne se jí nápad, který se jí tak zalíbil u Maisie, totiž že všichni společně pojedou na Hopewellskou chatu, zdál absurdní. Koncem června už spal Fred na gauči ve své pracovně. A v prvních horkých červencových dnech, přestože se chtěla vrhnout vyčerpaná do jeho náručí a slyšet, jak jí říká Rosie a jak jí navrhuje, že to společně vyřeší, se nakonec oba dohodli, že ona přestane chodit do práce a od září bude učit děti doma. V červenci se vzdala

svého veškerého volného času, aby mohl dokončit svou nejnovější knihu. A ona si může dělat, co se jí zlíbí, zase v srpnu. Řekl jí, že si Rose potřebuje od toho všeho tady odpočinout. Ona si ale potřebovala všechno promyslet.

Rose si v mobilu našla číslo Ethanovy matky.

Myslíte, že bychom ještě mohly jet?

Lottie jí poslala v esemesce odpověď: **Myslím, že mohly.**

Robert SanSouci si pomyslel, jak zvláště působí tenhle malý kousek papíru s inzerátem na lidi. Nikdy svou rodinnou chatu nesvěřil realitce – ne že by to v případě Little Lost Island snad bylo potřeba. Nikdy ji nepronajímal přátelům. Nechal to náhodě, ale zároveň se postaral, aby lístek visel na místě, kde si ho mohli přečíst ti, kdo chatu nejvíc potřebovali. Takzvané Pravidlo Robertovy vývěsky.

„Na lidi to takhle působí,“ řekl a žena stojící před ním v City Bakery se otočila. „Nemyslím vás,“ dodal na omluvu.

Za ta léta zjistil, že pouze ty rodiny nebo ženy – ve skutečnosti to byly hlavně ženy –, které se odváží si pronajmout na měsíc Hopewellskou chatu, jsou ty, u nichž byla nejvyšší *pravděpodobnost*.

Trval na tom, že se musejí napřed jednou osobně setkat, trval na tom, že to musí být měsíc, a stanovil velmi vysokou cenu. Fungovalo to. Jeho systém pokaždé zajistil, aby byli jeho nájemníci toho místa hodni. Většina z nich chatu zbožňovala, ale ne způsobem, jak by si přál on. Již samotný název zněl, jako by chata patřila k ostrovu. Odnesl si kávu na jednu z těch nepohodlných čalouněných lavic a posadil se k malému stolku. Odtud byl dobrý výhled na dveře a on mohl hádat, která z nich to je. Ve skutečnosti si moc chtěl objednat preclíkový croissant, ale měl z něj pak vždycky ve vousech spoustu drobků. A některé ženy nemají rády vousy.

Téměř nikdo netušil, že má v Maine chatu. Bylo šílené, že něco takového vlastnil. Bylo to takřka klišé: před deseti lety mu zavolał notář z Pittsburghu.

Jeho stará sestřenice „zesnula“ a dědictvím po ní byla chata v Maine plus právě dost peněz na zaplacení ročních výdajů zhruba na deset let. Robert ještě studoval na vysoké a první dva roky se tam ani nedostal. A když si pak konečně udělal výlet – osm set kilometrů na poloostrov plný zákrutů, potom přes vodu z Big Lost Islandu a na ostrově nahoru do vyčerpávajícího kopce do chaty –, byl ohromen. Přímo omráčen. Narodil se a vyrůstal mimo Chapel Hill; jeho představa chaty byla stejná, jak si chatu představuje většina lidí: útulné místo s krbem a malou roztomilou ložnicí a doškovou střechou. Věděl, že došková střecha tam nejspíš nebude, ale tohle? Tohle byl zámek. Byl velký a – žádné jiné slovo to tak nevystihuje – prostě velkolepý. A vypadal, jako by měl odolat i silnému poryvu větru.

Tři ženy, které vešly do City Bakery se závanem vlhkého vzduchu, vypadaly sice promočené, ale se sebou spokojené. Nemyslel si, že by některá z nich mohla být Rose Arbuthnotová. Ani jedna z nich by mu nenapsala v SMS *Řekněte mi, co mám dělat*.

„Á, tady je,“ řekl Robert, opět ne tak úplně jen sám pro sebe. Věděl, že se nemýlí, když žena, která se vůbec nepodobala růži, otevřela dveře a začala zkoumat místo svýma bledýma očima. Vypadala jako obraz. Ale jako jaký obraz? Její oči se zastavily na něm a on přikývl. To je ona. To musí být ona.

Přišla k němu. „Pan SanSouci?“

„Robert,“ řekl a napřáhl ruku. Stiskla ji pevně, což ho potěšilo. Její ruce byly suché a studené. Vypadala asi o pět let starší než on. Líbily se mu vrásky kolem jejích očí.

„Proč se neposadíte?“ řekl. „Přinesu vám něco. Kávu? Cappuccino?“

„Dala bych si cappuccino,“ odpověděla Rose.

Teprve když se k ní vracel s kávou, došlo mu, jaký obraz připomíná. Byla tou ženou z obrazů Andrewa Wyetha – ne ta slavná, která sedí v poli a hledí směrem k boudě, ale ta druhá. Ta dobře stavěná blondýna s bledýma očima, která byla v polovině případů nahá. Začervenal se. Jestliže existovalo nějaké znamení, že někdo patřil do jeho chaty, pak to bylo tohle. „Jede i váš manžel? Myslím vaše rodina?“ Tak beztaktní, tak beztaktní! „Promiňte,“ dodal

a položil si otázku, zda je rozvedená, nebo lesba, nebo zoufale osamělá jako on. „Můžete vzít s sebou, koho chcete. To je hopewellské pravidlo. Dostane se tam každý, kdo tam jet potřebuje.“ Cítil, že ocení, že jí dává volnost tam vzít s sebou, kohokoli chce, a doufal, že to cítí správně.

„Pronajmu si to místo s kamarádkou – je to moje známá, Lottie Wilkesová,“ odpověděla Rose. „Možná ji znáte ze Šťastného kruhu přátel.“

„Ze Šťastného kruhu přátel?“

„V Park Slope. Nebo znáte Prezident Pre?“

„Aha, ta vývěska,“ pochopil Robert. „Požádal jsem lidi, kteří si chatu pronajali loni, aby ji letos umístili někde v Brooklynu.“ Všiml si, že se usmála.

„Mám celý štos těchhle lístků. Už celé roky na nich stojí totéž.“

„Lost Island,“ řekla.

Váhal, zda ji má opravit.

„Pardon, Little Lost Island,“ opravila se sama. „Lidé z loňska...“ Robert vnímal, že znejistěla. „Nechtěli si ji pronajmout i letos?“

Každý se vždycky chtěl do Hopewellu vrátit. Ale dosud si Robert pokaždé našel nové nájemníky. Vzhledem k tomu, že byl beznadějný, pošetilý a hloupý romantik, čekal na takovou nájemnici, která by se do něj v Maine mezitím zamilovala, nájemníci, s níž by tam chtěl žít celý život. A teď si byl celkem dost jistý, že ji našel.

„Ehm, pane SanSouci?“

„Říkejte mi Roberte prosím,“ opravil ji. Byl rád, že s ním mluví tak formálně. Byla to rarita. „Rád bych se podělil o Hopewell s kýmkoli, kdo ho potřebuje.“

Tváře Rose Arbuthnotové lehce znachověly.

„Není zrovna snadné se tam dostat,“ pokračoval. „Můžete letět do Bangoru a pronajmout si auto. Nebo můžete jet po I-95 na Route 1 a za Ellsworthem pokračovat po silnici 286. Ke konci se cesta dost kroutí. Neřidte se GPS, nebo skončíte na Lost Road v Dorsetu. Pro hosty necháváme v přístavu loď.“

„To je od vás hezké, že nás nazýváte hosty,“ poznamenala Rose, „když si to pronajímáme. Doufám, že mi to všechno ještě napíšete.“

„Ano, napíšu,“ odpověděl Robert. „A *hosté* je hezčí slovo než *nájemníci*.“ Rose se pousmála a usrkla cappuccino. Usmívala se jen nepatrně, což se mu líbilo. „Motor někdy trochu zlobí,“ dodal, „ale nakonec vás Whaler na ostrov v pořádku dopraví. Aspoň dosud to tak vždycky bylo.“ Zasmál se, aby ji povzbudil. „Nebo můžete jet přívozem, pokud na místo dorazíte před šestou.“

„Sveze mi přívoz auto?“

„Na ostrov žádá auta nesmí,“ řekl Robert. „Pouze nákladák správce a nová sekačka.“ Měl radost, že se zatvářila potěšeně a že ji to neotrávil.

„Takže bude naše?“ zeptala se Rose. „Chata je tedy naše?“

„Je vaše,“ odpověděl Robert. „A vaší kamarádky.“

Lehce zaklonila hlavu, jako by si na něco vzpomněla. „Lottie se ptala, zda by to mohl být dvoutýdenní pobyt.“

Na okamžik zaváhal. Pravidlo znělo měsíc a cena byla, jaká byla. Bylo mu nepříjemné za to místo žádat tolik, ale byl to jediný způsob, jak si tu chatu udržet, když už byly peníze od sestřenice Joan pryč. Za jeden srpnový pronájem ročně si Robert mohl pronajímat byt na Východní sedmnácté ulici, věnovat se své nerozumné hudební kariéře (loutnisté nebyli příliš žádaní, ale jako hráč na kytaru nějak vyžil) a platit výdaje za chatu. Do ní, popravdě řečeno, už investoval spoustu peněz. A jednou do roka, v červenci, mohl jet sám do Hopewellu a vědět, že si vydělal dost, aby se tam chvíli zdržel. Kdyby nemusel hrát během prázdninového víkendu na svatbě, byl by tam i teď.

Co když se Rose, navzdory skutečnosti, že vypadala, jako by právě vystoupila z obrazu Andrewa Wyetha, nakonec na to místo nehodí? „Pokud si myslíte, že se vám to nehodí, mohu...“

Zvedla ruku, a on se uprostřed věty zarazil. Dotkl se citlivého nervu. Doufal, že ji úplně neodradil. „Ne, my si to vezmeme. Hned vám vypíšu šek.“ Podívala se do svého koženého batohu a vytáhla šekovou knížku. Robert byl překvapený, že ji nosí s sebou.

„Můžeme se domluvit na třetině teď a zbytku koncem měsíce nebo klidně i během srpna,“ nabídl jí.

Když utrhla šek, zamávala jím a podala mu ho. „Prosím,“ řekla. „Je váš. Hodíme se tam.“

Teprve když odešla a Robert byl zpátky doma a chystal se začít cvičit jednu z Downlandových galliard, všiml si, že šek je vypsáný na celou částku.

A přestože byl nadšený – může si teď zaplatit podnájem na celý rok, a možná i zaplatit zálohu na theorbu –, nebyl vlastně až tak překvapený. Robert dumal o Roseiných světlých očích, když sundával svou nejdrahocennější loutnu. Uchopil ji do náručí a zahrál rozložený akord. „Cesty hopewellské chaty jsou nevyzpytatelné,“ zašeptal. „A zázraky se dějí.“

KAPITOLA 3

„Takže si najdeme ještě dvě osoby?“ zeptala se Rose. „Každá jednu?“

Velkým gestem v City Bakery si Rose prakticky vyluxovala bankovní účet. Chtěla na to použít své vlastní peníze, ale pouze s nimi se daleko nedostala. Rozhodly se tedy přibrat dvě další zoufalé ženy, což by znamenalo, že každá zaplatí čtvrtinu celého nájemného, a pak to bude pro každou z nich přijatelnější. (Lottie měla akciový certifikát a Rose jí řekla, že ho může prodat na burze.) Obě se shodly, že se musí řídit pravidlem Robertovy vývěsky. Hopewellská chata: pokud tam potřebujete jet, musejí vás tam přijmout.

„Já vím,“ řekla Lottie. Objednávala teď dvě dvojité latté. Kontrolovala každý den cenu akcií a toho rána stouply o další čtyři centy. „Ale možná bychom měly počkat ještě týden. To budeme mít na výběr spoustu lidí, z nichž bychom si mohly vybírat.“

„Jedna z nich asi nemůže být ani skutečná,“ řekla Rose. „Caroline Desterová by stěží odpověděla na inzerát, který by našla v nějaké tělocvičně. A to ani kdyby to bylo v Tribeci.“

Rose vyvěsila inzerát v džusovém baru v luxusním fitku Equinox v Duane Street. Šla si na Manhattan koupit knihu o raném dětství a o problémech s dekódováním, kterou měla zamluvenou v novém knihkupectví s knihami pro děti a o dětech. Míjela to místo zrovna ve chvíli, kdy déšť bubnoval do zamlžených oken fitcentra. V Equinoxu pochopitelně ani nebyla žádná